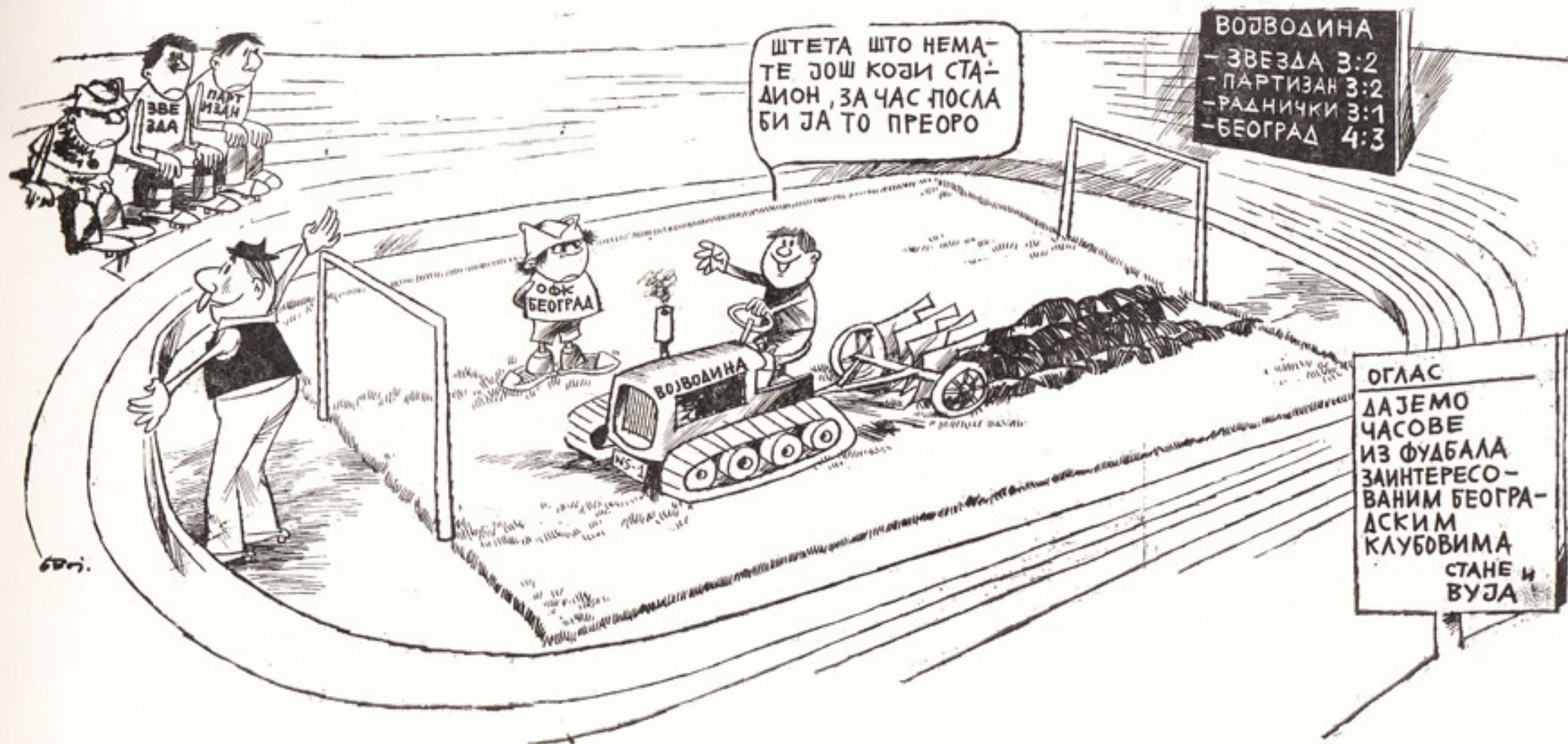

VOJVODINA	28	16	9	3	46:26	41
DINAMO	28	12	8	8	47:34	32
VELEŽ	28	12	7	9	38:33	31
OFK BEOGRAD	28	10	10	8	56:44	30
RIJEKA	28				39:37	30
CRV. ZVEZDA	28				50:47	29
RADNIČKI (N)	28				42:33	27
VARDAR	28				44:39	27
OLIMPIJA	28				41:40	27
PARTIZAN	28				42:43	27
SARAJEVO	28				39:43	27
HAJDUK (-5)	28				44:34	25
ŽELJEZNIČAR (-6)	28				32:36	22
ZAGREB	28	8		14	36:56	22
RADNIČKI (B)	28	6	10	12	29:52	22
TREŠNJEVKA (-5)	28	6	6	16	38:66	13

ŠAMPION
1965-
1966.

ZIVA: A OVDE ĆEMO POSEJATI NAŠU PŠENICU SORTE – ŠAMPIONKA...

P

ROŠLO JE PREKO POLA VEKA OD ONOG DANA KADA JE GRUPA NOVOSADSKIH MLADIĆA ZAŽELELA DA IMA SVOJ KLUB. ZA TO VREME REDALE SU SE GENERACIJE U CRVENOBELIM DRESOVIMA, A SVAKA OD NJIH DALA JE SVOJ DOPRINOS DA BOJE VOJVODINE POSTANU SVETLIJE.

DANAS, KADA SE TO IME NALAZI NA VRHUNCU, KADA SE PEDESETOGODIŠNJI BARJAK VIORI IZNAD SVIH, STISNIMO RUKU JEDNI DRUGIMA, ČESTITAJMO ONIMA KOJI SU GA TAKO VISOKO DIGLI, SVIMA KOJI SU DALI SVOJ DOPRINOS DA SE OSTVARI DAVNAŠNJA ŽELJA. ŠAMPIONSKI TROFEJ JE UTOLIKO DRAŽI UKOLIKO JE BORBA ZA NJEGA I NJEGOVO OSVAJANJE SAMO PRODUŽETAK PUTA KA NAJVIŠEM CILJU SVIH ONIH KOJI SU MU GODINAMA STREMILI, GAJILI ILUZIJE I NADALI SE.

SREĆNI SMO ŠTO SMO BAŠ MI ONI KOJI SU IMALI TU ČAST DA PRIME PRVI LOVOROV VENAC VOJVODINE.

Težak početak

SKOPLJE: Gradski stadion, gledalaca oko 7.000, sudija Konstantin Zečević (Beograd), vreme kišovito, teren klizav. Strelci: Kovačevski u 72. i Spasovski u 85 minutu.

VARDAR: Miloševski — Drobac, Mojsov I — Popovski, M. Nikolvski, Kovačevski — Čaršavski, Mojsov III, Georgijev, Živadino-
vić, Spasovski.

VOJVODINA: Pantelić — Stamenki, Vučinić — Nešticki, Brzić, Nikolić — Takač, Savić, Aleksić, Lambi, Pušibrk.

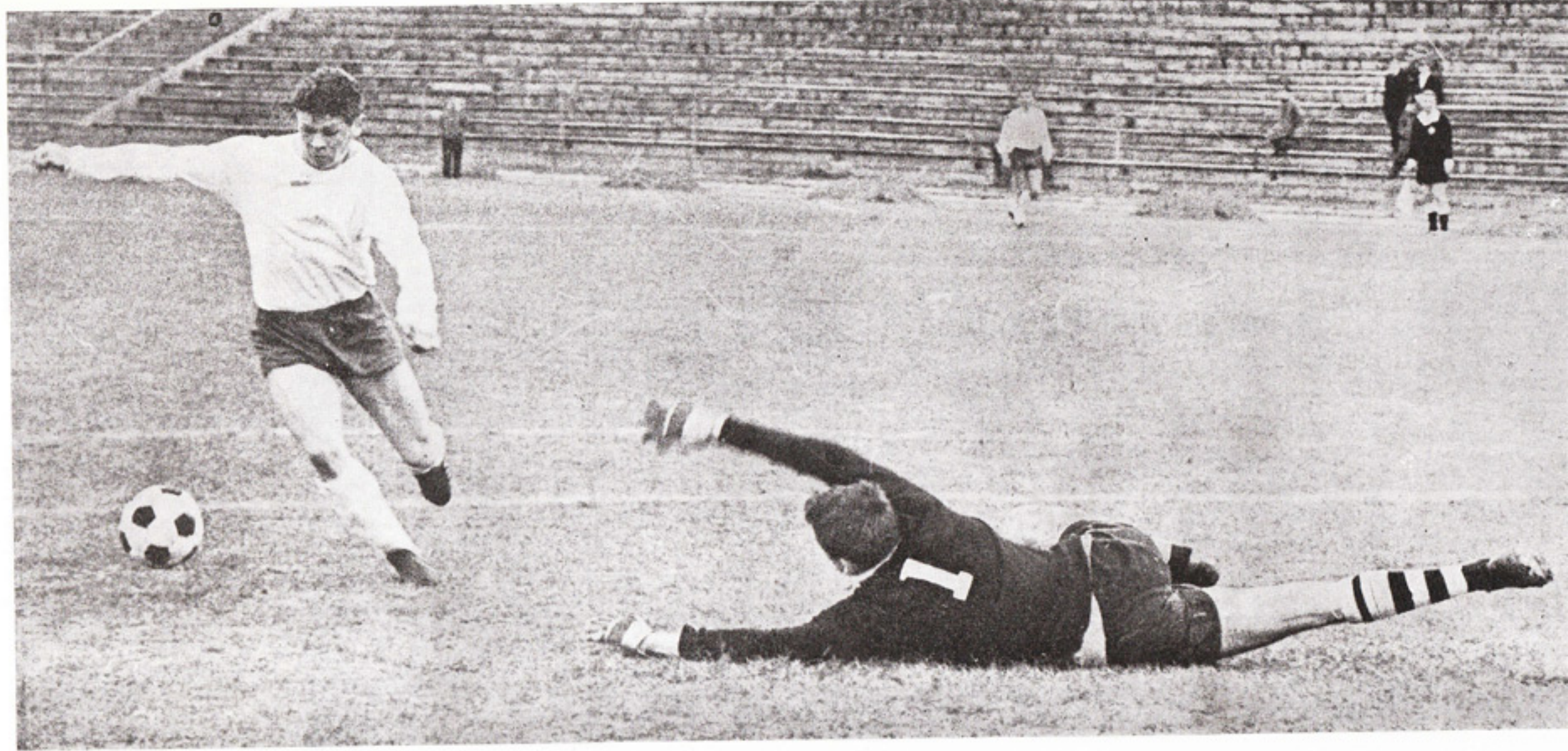
Vojvodina se vratila iz Skoplja praznih ruku. Podmladena ekipa Vardara nasuprot svim očekivanjima zaigrala je izvanredno, naročito u drugom delu. Međutim, ne može se reći da su Novosađani igrali slabo, — počeo je svoj izveštaj sa ove utakmice sportski dopisnik jednog lista. Zbilja, bio je to težak početak. Start prvenstva — koji nije mnogo obećavao.

VARDAR—VOJVODINA 2:0 (0:0)

Utakmica je bila praktično rešena ipak tek u 72. minutu, kada je Kovačevski sasvim iznenada postigao vođstvo. Naime, Čaršavski je tada izveo korner sa desne strane, deveti na toj utakmici za ekipu domaćina. Lopta je preletela igrača koji su bili u šesnaestercu i izašla van kaznenog prostora, gde je half Kovačevski topovskim udarcem poslao pod prečku. Pantelić nije mogao da brani ovaj šut. Bio je to, u stvari, veoma lep gol.

Sudbina Vojvodine na ovaj utakmici bila je zapečaćena pet minuta pre kraja. Pantelić je pogrešno degažirao loptu, tako da je ona došla do Spasovskog, koji se nalazio negde oko centra. Levo krilo Vardara videlo je da Pantelić nije na svom mestu i odmah je jako šutiralo. Pokušaj golmana Vojvodine da odbrani ovaj udarac nije uspeo i lopta je u visokom luku odsela u mreži.

Tako su se Novosađani pognute glave vratili iz Skoplja, doživевši teško iskušenje na početku prvenstva.

DRUGO KOLO, 22. AVGUSTA 1965.

Gol koji je vratio nadu

VOJVODINA—SARAJEVO 1:0 (0:0)

NOVI SAD: Stadion Vojvodine, gledalaca oko 6.000, vreme sunčano, teren pogodan za igru, sudija Strmečki (Zagreb), Strelac Savić u 74. minutu.

VOJVODINA: Pantelić — Neštikić, Vučinić — Sekereš, Brzić, Nikolić — Aleksić, Savić, Pavlić (Lambi), Takač, Pušibrk.

SARAJEVO: Sirčo — Fazlagić, Bajić — Jasenković, Vujović, Ristić — Musenić (Prodanović), Šiljkut, Mušović, Prljača, Antić.

Iako prva pobjeda nije bila izvojevana u nekoj briljantnoj igri, Novosađani su bili zadovoljni ishodom utakmice Vojvodina—Sarajevo. Najpre zbog toga što su njihovi fudbaleri osvojili dva dragocena boda od renomirane ekipe sa Koševa, a zatim i delimično dobrom igrom u drugom delu, naročito u pogledu borbenosti i požrtvova-

nja. Bila je to prilično dinamična utakmica u kojoj je više od igre imala domaća ekipa.

Pobednik je odlučen sasvim neočekivano, četvrt časa pre kraja. Neobičan pobjedonosni gol, postignut je sa udaljenosti od oko 30 metara. Kombinacija je počela od Brzića, koji je negde na sredini terena dodao loptu Nikoliću, da bi ovaj uposlio Pušibrka na levom krilu. Usledio je centaršut u sredinu, a na loptu je pošao novajlija u timu Vojvodine Savić. Zahvaćena silovitim udarcem lopta je poletela oštro u desni gornji ugao gola Sarajeva. Čuvar mreže gostiju ispružio se koliko je dug, ali nije uspeo da spreči pogodak.

Ta prva pobjeda vratila je veru i samopouzdanje igrača — izgubljene sedam dana ranije na stadionu kraj Vardara.

TREĆE KOLO, 12. SEPTEMBRA 1965.

Ode bod u Zagreb

VOJVODINA—ZAGREB 0:0

NOVI SAD: Stadion Vojvodine, gledalaca oko 6.000, vreme oblačno, ali bez kiše, sudija Gugulović (Zaječar).

VOJVODINA: Pantelić — Nešticki, Vučinić — Sekereš, Brzić, Nikolić — Takač, Savić, Pavlić, Trivić, Pušibrk.

ZAGREB: Harar — Galeković (Čepelja), Meštrović — Klobučar, Stanišić, Suša — Kralj, Bujanj, Vaha, Dračić, Azinović.

Ljubitelji fudbala u Novom Sadu napustili su svoj stadion ovoga puta samo upola zadovoljni. Jer, ne može se reći da Vojvodina nije bila bolji tim od Zagreba i da je u polju igrala sasvim dobro, ali igra bez golova nije kompletna, a samim tim i zadovoljstvo gledalaca. Prema onome što se događalo na terenu normalno bi bilo da je ekipa Gustava Lehnara otišla kući poražena. Ali, odbrana

Zagreba borila se veoma organizovano i još jednom se pokazalo da nepopularni „bunker” može biti i veoma rentabilan.

Navalu Novosadana ovoga puta očito lopta nije htela. Nekoliko šansi Vojvodine ostalo je neiskorišćeno, a Trivić, Takač i Pavlić nisu uspeli da pogode mrežu čak ni onda kada su se sami našli pred golmanom Hararom. Ipak, ne može se prebaciti strelcima Vojvodine da nisu šutirali. Jednostavno, gola nije bilo, jer su sve lopte prosto udarale u zagrebačkog golmana. Iako je u poslednjim minutima čitav tim gostiju bio pred svojim golom, a situacija na terenu ličila na pravu opsadu — rezultat se nije izmenio.

Dakle, u trenutku kada se u Novom Sadu to najmanje očekivalo — jedan bod je otišao u Zagreb.

Uspeh na strani

VOJVODINA—TREŠNJEVKA 1:0 (0:0)

ZAGREB: Stadion u Maksimiru, gledalaca oko 5.000, vreme kišovito i prohladno, sudija Đurđević (Beograd), strelac Pavlić u 67. minutu.

VOJVODINA: Pantelić — Neštikić, Vučinić — Sekereš, Brzić, Nikolić — Takač, Lambi, Pavlić, Trivić, Pušibrk (Surdučki).

TREŠNJEVKA: Bilić — Granić, Duh — Kasumović, Brnčić, Garov — Brajković, Bišćan, Gašić, Jukić, Pavlica.

Prosto je neshvatljivo koliko je idealnih šansi na ovoj utakmici otišlo u nepovrat, — pisao je u svom izveštaju sa ove utakmice nekada proslavljeni golman zagrebačkog Dinama Branko Kralj. Gosti su tokom čitave utakmice bili bolji i stvarali niz prilika, ali su ih jednu za drugom početnički upropastili. Golmani nisu došli

u veća iskušenja i samo su posmatrali ono što su pokušavali da učine njihovi suigrači.

Da se Takač nije u 67. minutu odlučio na udarac sa nekih dvadesetak metara, a Bilić ostao je iznenađen njegovom smelošću, utakmica bi se verovatno završila bez gola. Golman Zagrebčana je odbio loptu do Pavlića, kome nije bilo teško da je pošalje u mrežu.

Iako je to bila utakmica sa dosta grešaka, gosti su delovali sigurnije, bili pokretljiviji i imali znatno više šansi za golove. Vojvodina je u svakom slučaju zasluženno pobedila i nekoliko njenih igrača i ovoga puta se istaklo dobrom igrom pred malobrojnomo zagrebačkom publikom.

Ovi prvi bodovi sa strane nagovestili su da će Novosađani biti i ostalim ekipama veoma neugodan gost.

Bolji od prvaka

VOJVODINA—PARTIZAN 3:2 (0:0)

BEOGRAD: Stadion Partizana, gledalaca oko 20.000, sudija Kostovski (Skoplje), strelci: Takač u 53, Lambi u 62. i Nikolić u 70. za Vojvodinu, a Hasanagić u 57. i Vasović u 67. minutu za Partizan.

VOJVODINA: Pantelić — Neštikić, Vučinić — Sekereš, Brzić, Nikolić — Takač, Savić, Pavlić, Trivić (Lambi), Pušibrk.

PARTIZAN: Šoškić (Čurković) — Jusufi (Radaković), Damjanović — Bečejac, Rašović, Vasović — Vukelić, Kovačević, Hasanagić, Milutinović, Pirmajer.

Posle poraza na Rijeci, ostalo je bilo sasvim malo nade za Novosađane kao goste Partizana u Beogradu. Višestruki prvak Jugoslavije predstavljao je ekipu koju do tog trenutka retko ko je mogao pobediti i na svom terenu. Ali, Vojvodina je napravila prvi podvig.

U stvari, izgleda da je 53. minut bio odlučujući za ovu utakmicu. Izgledalo je sasvim bezopasno kada je Vučinić skoro u svom kaz-

nenom prostoru oduzeo loptu Vukeliću i krenuo s njom prema protivničkoj strani. Niko nije očekivao da će baš taj potez odlučiti sudbinu čitave utakmice. Bek Vojvodine je produžio sa loptom dijagonalno prema desnom krilu, a zatim kada je već dobro zašao u protivničku polovinu veoma lepo poslužio Takača, koji se našao oči u oči sa istrčalim Šoškićem. Takač je veoma lukavo i odmereno digao loptu preko istrčalog golmana Partizana i ona je u paraboli uletela pod prečku. Uzaludan je bio požrtvovani pad Vasovića u sopstvenu mrežu — Vojvodina je povelala sa 1:0.

Do kraja utakmice na stadionu JNA u Beogradu vodila se tog popodneva veoma dinamična fudbalska borba. Partizan je dva puta uspevao da izjednači vođstvo Vojvodine, ali je Nikolić u 70. minutu izbio sam pred Šoškića i uspeo da pogodi gol osvojivši za Vojvodinu i drugi bod.

Uspeh u igri nad šampionom predstavlja je u stvari pobeđu racionalnije igre Vojvodine.

Zasluženi aplauzi

NOVI SAD: Stadion Vojvodine, gledalaca oko 5.000, sudija M. Stanković iz Niša, strelci: Takač u 16. (iz jedanaesterca), 42. i 71, Pavlić u 14. i 75. i Lambi u 88. za Vojvodinu, a za Radnički Đukić (iz jedanaesterca) u 63. minutu.

VOJVODINA: Pantelić — Nešticki, Vučinić — Sekereš, Brzić, Nikolić — Takač, Savić, Pavlić, Trivić (Lambi), Pušibrk.

RADNIČKI: Korać (Vivanić) — D. Popović, Cvetičanin — Zlatić, Đukić, Rogić — R. Popović, Jovanović, Milošev, Čabrinović, Ognjanović.

Ljubitelji fudbala u Novom Sadu doživeli su tog popodneva zbilja pravo zadovoljstvo. Kao nagrada za šest golova bili su spontani aplauzi strelcima i onima koji su te šanse pripremili. Posle pobe

VOJVODINA—RADNIČKI 6:1 (3:0)

nad Partizanom, ekipa je zaigrala kao preporodena i znatno slabiji gosti nisu mogli da dođu do izražaja. Akcije su bile smišljene i lepo vođene, a Pavlić, Takač i Nikolić bili su glavni akteri i najzaslužniji za ovaj uspeh.

Iz kombinacije Savić — Trivić — Pavlić već u 14. minutu Vojvodina je postigla svoj prvi gol. Vođa navale Novosađana je sa oko 14 metara pogodio desni donji ugao Koraćeve mreže, a samo dva minuta kasnije centarhalf Beograđana Đukić bio je prinuđen da sa leđa obori Trivića u svom kaznenom prostoru. Takač je izveo penal, istina prilično neprecizno, pogodio je Koraća, ali se lopta ipak odbila u mrežu.

Šest puta savladati protivničku odbranu nije tako jednostavno. Ova pobjeda dala je šanse Vojvodini da se bori za vrh tabele.

OSMO KOLO, 24. OKTOBRA 1965.

Na vrhu tabele

VOJVODINA—DINAMO 2:0 (1:0)

ZAGREB: Stadion Dinama u Maksimiru, gledalaca oko 10.000, vreme vedro i prohladno, teren pogodan za igru, sudija Čanak (Beograd), strelci: Pavlić u 7. i Belin u 64. minutu (autogol).

VOJVODINA: Pantelić — Neštiki, Vučinić — Sekereš, Brzić, Nikolić — Takač, Savić, Pavlić, Trivić, Pušibrk.

DINAMO: Škorić (Brkljača) — Cvek, Lončarić — Belin, Marković, Puljčan — Kobešćak, Zambata, Kiš (Pirić), Lamza, Rora.

Iako je na ovoj utakmici Vojvodina imala manje šansi od svog protivnika, ona je znala da ih iskoristi. Sudbonosni minut bio je 64. Tada je Trivić prodro po levoj strani i sam došao u poziciju da zatrese mrežu. On se našao na nekih 6—7 metara od gola Dinama. Belin ga je u stopu pratio i poslednjim naporom pokušao da ispred njega izbije loptu do svoga golmana Škorića. Međutim, on je to

učinio tako oštro da je lopta kroz ruke i noge zagrebačkog golmana otišla u mrežu.

U stvari, ovaj gol samo je zadovoljio fudbalsku pravdu. Naime, svega minut pre toga Trivić je još jednom bio savladao Škorića, ali je iza leđa Dinamovog golmana lopta udarila u prečku i odbila se u polje. Isto tako vredno je napomenuti da je nešto pre toga Takač postigao gol, ali je medašni sudija reklamirao ofsajd. Međutim, kada je Pušibrk dobacio loptu prema Takaču ona je išla unatrag, tako da je svaka mogućnost ofsajd pozicije bila izlišna.

Igrači Vojvodine predstavili su se i ovoga puta u Zagrebu kao vrlo uigrana ekipa, bez slabog mesta. Najviše je pala u oči izvanredna povezanost i uigranost svih redova.

Tog 24. oktobra 1965. godine Vojvodina je došla na vrh tabele.

Nije lako biti favorit

VOJVODINA—VELEŽ 2:1 (0:1)

NOVI SAD: Stadion Vojvodine, gledalaca oko 6.000, vreme lepo i sunčano, teren pogodan za igru, sudija V. Stanković iz Beograda. Strelci: Pavlić u 67. (iz jedanaesterca) i Trivić u 76. za Vojvodinu, a za Velež Mujić u 40. minutu.

VOJVODINA: Pantelić — Nešticki, Vučinić — Sekereš, Brzić, Nikolić — Takač, Savić, Pavlić, Trivić, Pušibrk.

VELEŽ: Horvatić — Primerac, Račić — Selimotić, Benco, Handžić — Čerkić, Oručević, Mujić, Šestić, Glavović (Kordić).

Da nije lako biti favorit uvideli su fudbaleri Vojvodine već prve nedelje posle izbijanja na čelo tabele. Njihovi simpatizeri dugo nisu „pokidali” toliko živaca koliko prilikom ovog susreta sa Veležom. Iako je razlika u kvalitetu igre na terenu bila očita u korist Vojvodine, pobjeda je izvojevana zbilja krajnjim naporom. U velikom htenju Novosađani su izvodili akcije često sasvim brzopleto i grešili u najodsudnijim trenucima. Nervoza je dostigla vrhunac

kada je mostarski tim posle jedne vrlo lepo izvedene kombinacije čak došao u vodstvo.

Ipak, sve se dobro završilo po domaćina. Posle niza napada „bunker” Veleža je popustio i bodovi su osvojeni. U drugom poluvremenu redale su se akcije Vojvodine, ali izjednačenje još nikako nije dolazilo. Raspoloženi golman gostiju izvanredno je branio i činilo se upravo da je nesavladiv. Najzad, u kritičnoj situaciji Pušibrk je bio pokošen pred golom Veleža, a Pavlić je realizovao jedanaesterac. Pobjedonosni gol potekao je od Neštickog, koji je došao na položaj desnog krila i uputio loptu na suprotnu stranu, gde se nalazio Trivić. Desna spojka Vojvodine je bez oklevanja prihvatila loptu i glavom sa oko desetak metara u paraboli poslala u suprotni, levi gornji ugao Horvatića.

Do kraja utakmice Novosađani su imali još nekoliko uspehlikih napada, ali oni nisu bili realizovani i rezultat je glasio — 2:1 za Vojvodinu.

Pobjeda mala — ali zaslužena.

Pobednici i na Grbavici

VOJVODINA—ŽELEZNIČAR 2:1 (1:1)

SARAJEVO: Stadion na Grbavici, gledalaca oko 5.000, vreme prohladno, teren raskvašen, sudija Gugić (Beograd), strelci: Pavlić u 27. i Trivić u 53. za Vojvodinu, a Bratić u 8. minutu za Železničar.

VOJVODINA: Pantelić — Stamenski, Vučinić — Sekereš, Brzić, Nikolić — Takač, Savić, Pavlić, Trivić, Pušibrk.

ŽELEZNIČAR: Krsmanović — Jovanović, Mujkić — Zemko, Matić, Katalinski — Bjelušić, Đ. Smajlović, Bukal, Kalaba, Bratić.

S mukom, ali zaslužno — Vojvodina je osvojila bodove i na Grbavici. Dva gola pobedničkog tima bili su rezultat majstorskih akcija Pavlića i Trivića. Sarajlije su počele uraganskim napadima

i za prvih osam minuta postigle gol. Pred vratima Pantelića stvorila se gužva i levo krilo Železničara je uspelo telom da unese loptu u mrežu. Međutim, domaći su postepeno gubili inicijativu, da bi pred kraj prvog poluvremena Novosadani uzeli igru u svoje ruke. Izjednačujući gol postigao je Pavlić iz slobodnog udarca pored „živog zida” Sarajlija, poslavši loptu u sam gornji desni ugao. Udarac je bio veoma snažan i premda je bio upućen sa prilične udaljenosti golman Krsmanović nije mogao da ga zadrži. Pobedu je doneo Trivić solo akcijom prešavši Katalinskog, Zemka, Matića i Jovanovića, a onda je na kraju nadmudrio i samog čuvara mreže Železničara.

Nezadrživi pohod Vojvodine nije bio zaustavljen ni na Grbavici.

JEDANAESTO KOLO, 21. NOVEMBRA 1965.

Korak bliže cilju

VOJVODINA—HAJDUK 1:0 (1:0)

NOVI SAD: Stadion Vojvodine, gledalaca oko 18.000, vreme oblačno, ali bez kiše, teren klizav, sudija Radunović (Titograd), strelac Bonačić (autogol) u 39. minutu.

VOJVODINA: Pantelić — Stamenski, Vučinić — Sekereš, Brzić, Nikolić — Takač, Savić, Pavlić, Trivić, Pušibrk.

HAJDUK: Vukasović — Kuci, Bonačić — Slišković, Tomić, Kovačić — Hlevnjak, Nadoveza, Kozlina, Matijanić, Anković.

Utakmice između Vojvodine i Hajduka uvek su predstavljale posebnu draž za ljubitelje fudbala u Novom Sadu. Zbog toga je i ovoga puta stadion primio veliki broj gledalaca, prilično neuobičajen za prilike poslednjih godina. Nervoza je zahvatila navijače još pre nego što su prošli kroz vrata stadiona, tako da su se već u gradu mogle videti crveno-bele zastave Vojvodine, ali i one bele, sa amblemima Hajduka, koje su u Novi Sad doneli navijači Splitskana iz Vukovara, Osijeka i drugih obližnjih mesta.

Verovatno niko od onih koji su prisustvovali najvažnijem susretu ovog kola Prve savezne fudbalske lige nije pretpostavljao da će jedan nesporazum odbrambenih igrača Hajduka rešiti pobednika. Posle više od pola sata veoma dinamične, brze i nervozne igre, u kojoj su Splitskani imali čak više inicijative, neko je iz odbrane Vojvodine uputio dugačku loptu u kazneni prostor protivnika. Na nju su startovali Bonačić i Tomić, ali desno krilo Novosađana Takač takođe je bio na njenom domaku. Videvši da je situacija kritična, u susret lopti je krenuo sa svog mesta i golman Vukasović, ali mu se baš to i osvetilo. Naime, u nameri da osujete Takača u šutiranju, dva odbrambena igrača Splitskana napravila su fatalnu grešku. Bonačić je veoma nesrećno zahvatio loptu i ona se našla u njegovoj sopstvenoj mreži.

Vojvodina je zabeležila u svoj bilans još jednu pobedu, još dva boda su je doveli korak bliže cilju.

TRINAESTO KOLO, 5. DECEMBRA 1965.

„Samo“ izjednačen rekord

VOJVODINA—OFK BEOGRAD 0:0

NOVI SAD: Stadion Vojvodine, gledalaca oko 10.000, vreme hladno, ali sunčano, teren pogodan za igru, sudija Gugulović iz Niša.

VOJVODINA: Pantelić — Radović, Vučinić — Sekereš, Brzić, Nikolić, — Takač, Savić, Pavlić, Trivić, Pušibrk, (Lambi).

OFK BEOGRAD: Miloradović — Čolić, Milovanović — Marić, Krivokuća, Gugleta — Dakić, Mitić, Santrač, Skoblar, Banović.

Pobedom u Nišu, nedelju dana ranije, Vojvodina je izjednačila broj uzastopnih pobeda koje je postigao jedan tim u takmičenju za fudbalsko prvenstvo Jugoslavije. Statistika govori da je samo pre rata pošlo za rukom nekadašnjem BSK — i da uzastopno se-

dam puta slavi pobjedu. Zato se očekivalo da na ovoj utakmici protiv OFK Beograda Novosađani obore taj rekord. Međutim, rekord nije bio oboren i „crveno-beli“ su se morali zadovoljiti samo time što su ga izjednačili.

Iako se utakmica završila bez golova, ne može se reći da su Vojvodina i OFK Beograd razočarali one koji su je pratili na stadionu u Novom Sadu. Pokazalo se da fudbal može biti uzbudljiv i interesantan čak i onda kada golmani ostanu nesavladani. Bila je to vrlo žustra borba, u nekoliko mahova kritične situacije su iskrsavale na jednoj i na drugoj strani, tako da je neizvesnost trajala do poslednjih minuta.

Podela bodova bila je, ipak, realan odnos snaga na terenu.

ČETRNAESTO KOLO, 12. DECEMBAR 1965.

Jesenji prvaci

VOJVODINA—CRVENA ZVEZDA 3:2 (3:0)

BEOGRAD: Stadion Crvene Zvezde, vreme hladno, teren klizav, gledalaca oko 20.000, sudija Tauzes iz Ljubljane, strelci: Trivić u 5. Takač u 15. i 36. za Vojvodinu, a Šekularac u 59. i Kostić u 60. minutu za Crvenu Zvezdu.

VOJVODINA: Pantelić — Radović, Vučinić — Sekereš, Brzić, Nikolić — Takač, Savić, Pavlić, Trivić, Pušibrk.

CRVENA ZVEZDA: Krivokuća — Milićević, Jeftić — Vratnjan, Durković, Bekić — Džajić (Živković) Škrbić, Milošević, Šekularac, Kostić.

Pobedom nad Crvenom zvezdom u Beogradu Vojvodina je i zvanično postala jesenji prvak države u takmičenju za 1965/66. godinu. Ona je izvanrednom igrom u prvom poluvremenu prosto pregazila svog domaćina, da bi u drugom poluvremenu nešto popustila, ali ipak uspela da sačuva vodstvo. Bilo je to jedno veliko poluvreme

Novosadana i igra dostojna promocije šampiona polusezone. Sa pet bodova ispred drugoplasiranog i sedam, odnosno čak devet iza onih za koje se pretpostavljalo da će im na proleće najverovatnije biti konkurenti u konačnoj borbi za osvajanje titule prvaka Jugoslavije, novosadski „crveno-beli” ostvarili su ono što do sada u svom postojanju od preko pedeset godina nije uspela ni jedna prethodna generacija Vojvodine. Očito, bila je na pomolu nova era fudbala u Novom Sadu, iako se znalo da će do konačnog uspeha biti potrebno još mnogo truda i volje.

Najveću buru na „Marakani” izazvao je poslednji minut utakmice kada su Beograđani postigli „izjednačujući” gol iz ofsajda. Ali, energični sudija Ljubljčanin Tauzes nije dozvolio da dođe do nepravde boljoj ekipi.

Požrtvovani novajlija

VOJVODINA—OLIMPIJA 1:1 (0:1)

NOVI SAD, Stadion Vojvodine, gledalaca oko 10.000, vreme sunčano, teren suv, sudija Zečević iz Beograda, strelci: Zagorc u 29. za Olimpiju i Takač u 80. minutu za Vojvodinu.

VOJVODINA: Pantelić — Radović, Vučinić — Sekereš (Aleksić II), Brzić, Nikolić — Takač, Savić Pavlič, Trivić, Pušibrk.

OLIMPIJA: Žabjek — Džorlev, Jovičević — Kulenović, Šoškić Kokot — Frančeskin (Srbu), Čeh, Zagorc, Arslanagić, Nikolić.

Niko te jeseni nije bio toliko „nezgodan” protivnik Vojvodini kao novajlija iz Ljubljane. Požrtvovani igrači Olimpije borili su se izvanredno u Novom Sadu i u poslednjem kolu prvog dela takmičenja uspeli da odnesu kući jedan bod sa terena već ozvaničenog jesenjeg šampiona. Gosti iz Ljubljane predstavili su se novosad-

skoj publici kao veoma solidna i uigrana ekipa, bez pojedinaca koji bi naročito odskakali svojim znanjem, a njihova borbenost bila je upravo takva da bi mogla poslužiti kao primer svima onima koji se bore za pobjedu.

Vojvodina je možda bila žrtva i svoga sopstvenog tempa, koji je diktirala kroz četrnaest kola. Zato, nije čudo ako je na kraju sezone imala još samo toliko snage da — ne klone. Ipak, bila je to borba koja je nosila u sebi isto toliko žestine kao i prethodne, ali je pred „crveno-belima” stajao protivnik bez nervoze, bez straha od poraza. Jer, njegove pretenzije u Novom Sadu i onako nisu bile velike. Kada je Zagorc doveo Olimpiju u vodstvo bilo je potrebno skoro pun čas napadati da bi rezultat bio izjednačen.

Sa 23 boda, 24 data i 13 primljenih golova Vojvodina je završila jesenji deo prvenstva daleko ispred ostalih. Drugoplasirano Sarajevo imalo je — pet bodova manje.

ŠESNAESTO KOLO, 5. MART 1966.

Revanš je uspeo

VOJVODINA—VARDAR 2:0 (0:0)

NOVI SAD: Stadion Vojvodine, gledalaca oko 5.000, vreme oblačno i prohladno, sudija Varaždinec iz Zagreba, strelci: Savić u 72. i Trivić u 82. minutu.

VOJVODINA: Pantelić — Radović, Vučinić — Sekereš, Brzić, Nikolić — Takač, Savić, Pavlić, Trivić, Pušibrk.

VARDAR: Atanasovski — Drobac, Mojsov II — Georgijevski, Dojčinovski, Popovski — Spasovski, Mojsov I, Čaršavski, Kovačevski, Sokolović.

Moglo bi se reći da je prva utakmica prolećne sezone u Novom Sadu počela tek u 72. minutu. Jer, do tada su obe ekipe igrale konfuzno i toliko slabo da je to počelo da nervira gledaoce. U

stvari, Skopljanci su došli u Novi Sad sa takvom koncepcijom koja je imala za cilj jedino da sačuva svoju mrežu. Naravno, da je protiv takvo „super-bunkera” bilo veoma teško igrati. Kada je do kraja susreta bilo preostalo još svega oko dvadesetak minuta, izgledalo je da Novosađani neće videti ni jedan gol, iako je Vojvodina čitavo vreme napadala.

Ali, Savić je u 72. minutu primio loptu od Nikolića negde na polovini protivničke strane, poveo je nekoliko koraka i zatim sa oko 20 metara izvanredno šutirao u sam desni gornji ugao, tako da požrtvovani Atanasovski nije mogao da je zadrži. Do kraja utakmice Trivić je iz solo prodora postavio konačan rezultat od 2:0.

Iako teško, Vojvodina je uspela da se revanšira za poraz u Skoplju.

DVADESETO KOLO, 2. APRILA 1966.

U stilu šampiona

VOJVODINA—RIJEKA 4:1 (2:0)

NOVI SAD: Stadion Vojvodine, gledalaca, oko 5.000, sudija Tasli-džić (Osijek), vreme oblačno, teren klizav, strelci: Radosav u 35. i 67, Vranković (autogol) u 32. i Trivić u 61. za Vojvodinu, a za Ri-jeku Bursać u 74. minutu.

VOJVODINA: Pantelić (Veljković) — Nešticki, Radović — Sekereš, Brzić, Nikolić — Takač, Savić, Radosav, Trivić, Pušibrk.

RIJEKA: Jantoljak — Milevoj, Mugoša — Srdelić, Brnjac, Vran-ković — Jovović, Tomljenović (Rabac), Bursać, Škrtić, Vukoje.

Posle uspelog revanša Skopljancima, Vojvodina je izgubila utakmicu u Sarajevu na snežnom Koševskom stadionu, da bi zatim u Novom Sadu pobedila Trešnjevku sa 3:2 i nešto kasnije igrala nerešeno sa Zagrebom u Zagrebu. U dvadesetom kolu na redu je

bio protivnik iz Rijeke, koji je takođe bio jedan od retkih po-bednika nad vodećom ekipom iz Novog Sada.

Redovi Vojvodine na ovoj utakmici funkcionisali su skoro tokom čitave igre besprekorno, sem prilikom primljenog gola kada je od-brana bila neoprezna i dozvolila Riječanima da „spasu čast”. Na-ročito dobro igrala je navala, koja je uputila bezbroj udaraca na Jantoljakov gol. Rezultat od 4:1 samo je bleđa slika odnosa snaga na terenu. Pokazalo se da Novosađani ne smeju prepuštati inicija-tivu svome protivniku, bar kad se igra u Novom Sadu, nego ofan-zivnom igrom iskoristiti sve kvalitete svojih igrača.

Ipak, pobeda nije došla tako lako. Tek u 32. minutu mreža Rije-čana bila je prvi put pogodena, a Trivić je na pola časa pre kraja utakmice već postigao i poslednji, četvrti gol za Vojvodinu.

Sve je postalo jasno

VOJVODINA—PARTIZAN 1:0 (1:0)

NOVI SAD: Stadion Vojvodine, gledalaca oko 15.000, vreme kišovito, teren klizav, sudija Šestić (Mostar), strelac Takač u 3. minutu.

VOJVODINA: Pantelić — Radović, Vučinić — Sekereš, Brzić, Nikolić — Takač, Savić, Radosav, Trivić, Pušibrk.

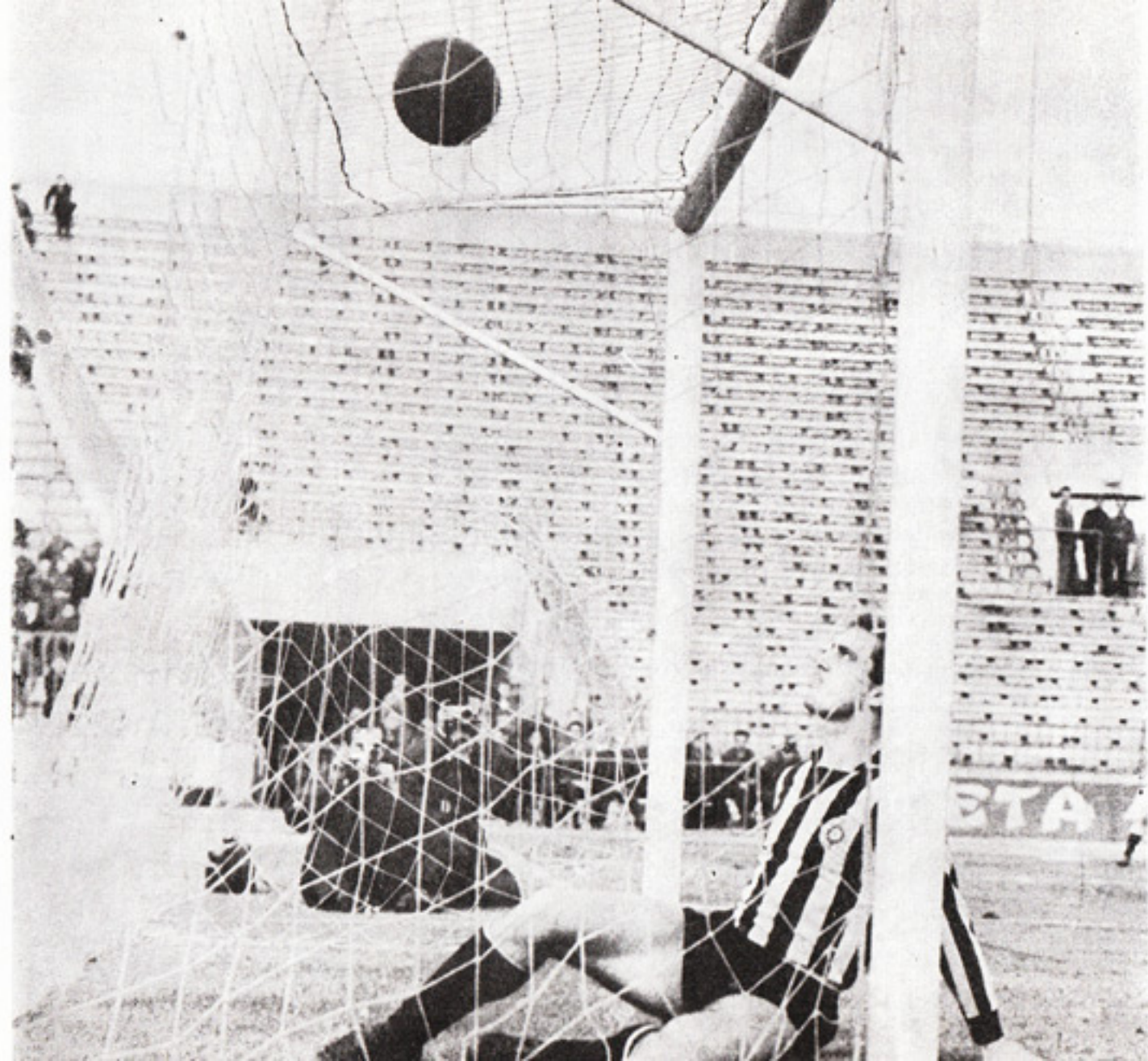
PARTIZAN: Ćurković — Radaković, Davidović — Bečejac, Mihajlović, Vasović — Bajić, Vidović, Vukelić (Đorđević), Petrović, Pirmajer.

Derbi prvenstva bio je susret te subote popodne na stadionu Vojvodine. Iako je domaći tim bio daleko odmakao svim ostalima, postojale su teoretske šanse da još uvek zvanični šampion Partizan pod izvesnim uslovima zadrži svoju titulu. U ovom direktnom

dvoboju najboljih Vojvodina je slavila pobjedu, iako je tim iz Beograda imao više inicijative u igri. Novosađani su ovom pobjedom odmakli ravno devet bodova drugoplasiranoj ekipi. Već tada je postalo jasno da je novi državni prvak — nedostižan.

Partizan još nije bio uspeo ni da dode do Pantelićevog gola, a utakmica je bila rešena. Od prvog minuta Vojvodina je napadala na gol svojih gostiju, da bi već u 3. Radosav duhovito poslužio Pušibrka na levom krilu, koji je centrirao loptu sa korner linije pred Ćurkovićev gol. Neko iz odbrane Partizana uspeo je da odbije loptu do ivice kaznenog prostora, gde je Takač iz trka levom nogom strahovitim udarcem pogodio levi donji ugao gola.

Time je bivši šampion izgubio sve realne izgleda da to i dalje

DVADESETŠESTO KOLO, 22. MAJ 1966.

Neporaženi pod Marjanom

HAJDUK—VOJVODINA 0:0

SPLIT: Stadion Hajduka, gledalaca oko 15.000, vreme sunčano i toplo, teren tvrd, sudija V. Stanković (Beograd).

VOJVODINA: Pantelić — Nešticki, Radović — Sekereš, Brzić, Radosav — Takač, Savić Milić I, Lambi, Trivić, Pušibrk.

HAJDUK: Vukčević — Kuci, Žaja — Slišković, Tomić, Kovačić — Hlevnjak, Nadoveza, Kozlina, Ferić (Bošković), Ivković.

Na svom putu ka konačnom osvajanju titule prvaka države Vojvodina je ostala neporažena i na gostovanju u Splitu. Istina, za jedan bod i netaknutu mrežu pod Marjanom trebalo je imati i dosta sreće. Jer, Hajduk je imao više od igre, dva puta

je Pantelićevu mrežu „spasla” stativa, ali je od ono malo šansi koje je imala Vojvodina mogla takođe neku i da iskoristi. Lambi je, na primer, u jednom trenutku bio sam na svega 3—4 metra od Vukčevićevog gola, ali je loptom pogodio u noge golmana Hajduka i prilika je propala.

Posebnu zaslugu za ovakav ishod utakmice imala je odbrana Novosađana. No, bez obzira što su domaći dali bolju igru, plan Vojvodine je uspeo i još jedan bod je došao sa terena odakle ga je veoma teško doneti.

Posle nerešene igre u Splitu, Vojvodina je za sobom ostavila drugoplasiranu ekipu Dinama za ravno 9 bodova, koliko je imao i Velež na trećem mestu.

DVADESETOSMO KOLO, 4. JUNA 1966.

Trijumf nad nosiocem Kupa

VOJVODINA—OFK BEOGRAD 4:3 (2:1)

BEOGRAD: Stadion JNA, gledalaca oko 20.000, vreme lepo teren suv, sudija Taslidžić (Osijek), strelec: Takač u 33. i 65. Milić I u 35. i Milovanović (autogol) u 75. za Vojvodinu, a za OFK Beograd Santrač u 78. (iz jedanaesterca) i 81. i Dakić u 15. minutu.

VOJVODINA: Pantelić — Nešticki, Vučinić — Sekereš, Brzić, Nikolić — Takač, Savić, Milić (Marinković), Trivić, Pušibrk.

OFK BEOGRAD: Đorđević — Vukašinović, Grujić — Milutinović, Krivckuća, Gugleta — Samardžić, Dakić, Santrač, Skoblar, Banović.

Razvoj situacije u nekoliko ranijih kola bio je takav da je Vojvodina i bez ove utakmice već bila osigurala šampionsku titulu. Ipak, Beograđani su bili radoznali kako će novi prvak Jugoslavije proći

u susretu sa OFK Beogradom, koji je nekoliko dana pre toga katastrofalno porazio Dinamo u finalu Kupa Jugoslavije. Ali, te večeri na stadionu JNA u Beogradu Vojvodina je još jednom dokazala da je zbilja najkompletnija. Taktički daleko zrelijom igrom Novosađani su i ovoga puta trijumfovali. Dok je OFK Beograd više napadao, Vojvodina je svoje akcije započinjala na svojoj polovini terena, da bi iz kontranapada postigla četiri gola. Da nije bilo nekoliko krupnijih grešaka odbrane pri kraju utakmice, uspeh gostiju bi ostao još u lepšoj uspomeni. Međutim, i ovako ostaje činjenica da je novi šampion iz Novog Sada pobedom nad nosiocem Kupa potvrdio da sve ono što je do tada postigao nije bilo slučajno.

Novi prvak je, konačno, uverio i sumnjive Beograđane u svoju pravu vrednost.

POTPISI ZA SLIKE NA STRANAMA:

3. Radosav je na utakmici sa Radničkim u Beogradu prešao i golmana Koraća i postigao gol.
5. Trivić je tek jednu godinu u dresu Vojvodine, a ima veoma mnogo zasluga za osvajanje šampionske titule.
7. Na utakmici sa Partizanom u Beogradu Vasović je faulirao Savića (prva slika), a na Karaburmi protiv Radničkog Takač je bio veoma opasan napadač (slika desno).
9. Savić je na nekoliko utakmica doveo golmane u mat-poziciju.
11. Takač je pored istrčalog Šoškića pogodio mrežu na utakmici sa Partizanom u Beogradu (levo), a zatim sa njom u rukama pošao ka centru (desno).
13. Na utakmici sa beogradskim Radničkim u Novom Sadu Takač je prešao čitavu odbranu gostiju i odveo loptu u mrežu.
15. Pavlić je na utakmici sa Veležom bio sam pred Horvatićem, ali je golman Mostaraca uspeo da osujeti njegov napad.
17. Savić je iskosa pogodio Horvatićevu stativu na utakmici sa Veležom u Novom Sadu.
19. Golman Železničara Radović najzaslužniji je što je njegova ekipa ostavila samo jedan bod u Novom Sadu.
21. Iako je to bio autogol Bonačića, Pušibrk i Takač su oduševljeno digli ruke, jer je on doneo pobeđu nad Hajdukom u Novom Sadu.
23. Nikolić je na utakmici sa OFK Beogradom u Beogradu u više mahova veoma opasno ugrožavao gol domaćeg tima.
25. Oduševljenju igrača Vojvodine nije bilo kraja kada je Trivić savladao Krivokuću na utakmici u Beogradu.
27. Odbrana Olimpije uspeła je da zadrži Nikolića na domaku cilja.
29. Navijači Vojvodine dolaze na stadion sa amblemom i zastavom kluba.
31. Radosav je u 35. minutu savladao golmana Rijeke Jantoljaka.
33. Vasović je uzaludno trčao za loptom, koju je poslao Takač u Partizanov gol.
35. Kada je već u 3. minutu Takač savladao Ćurkovića na utakmici u Novom Sadu, igrači u crveno-belim dresovima poleteli su jedan drugom u zagrljaj (levo). Trivić u borbi za odbranom Hajduka (desno).
37. Tim Vojvodine koji je savladao porednika Kupa Jugoslavije u Beogradu.
39. Vučinić zaustavlja napad Crvene zvezde u Novom Sadu (levo). Pantelić interveniše ispred Aleksića (desno).

ZIVA: EVO, SADA JE »THE ANSAMBL — THE TEŠKI FUDBALERI« NAJZAD KOMPLETAN...

